

Előfizetési árak:

Egész évre . . . . . 12 frt.
Félévre . . . . . 6 „
Negyedévre . . . . . 3 „
Egy órá . . . . . 1 „
Egyes szám 4 kr.

Kiadóhivatal:

Pleitiz Fer. Pál könyvnyom-
dája Nagybecskerek, Uri-
utca 276. sz., hová az
előfizetések és a lap szét-
küldésére vonatkozó felszo-
lamlások intézendők.

TORONTÁL

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI NAPILAP.

Szerkesztőségi iroda:

Nagybecskerek,
Ferencz-József-tér,
Bauer-féle ház
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény
intézendő.

Hirdetések

a kiadóhivatalban fogad-
tatnak el. Azonkívül az
összes hirdetési irodákban

Megjelenik mindennap,
vasár- és ünnepnapok
kivételeivel.

Mi zaj riad, mi nép tolong . . .

Nagybecskerek, okt. 17.

(G. I.) „Mi zaj riad, mi nép tolong Alpár — határidon?” Mert az ellenzék, a mely sohasem akar al pari állani Szapáry gróf külügyminiszterrel, ismét zajong, ismét gyűlésez és izgat! A magyar ellenzék ismét vállalkozik a Lafontaine-féle mese, a molnár fia és számára történetének eljátszására. Arról van ugyan szó, hogy a budai honvéd emlék leleplezésének alkalmával herczeg Lobkowitz hadtest-parancsnok koszorut helyez a közös hadsereg nevében a leleplezett emlékre s ekkor — a kegyeletes tényt vizonozandó — a régi magyar honvédek is koszorut helyeznek Hentzy, a legyőzött ellenfél szobrának talapzatára.

De mi egyebet látunk a magyar ellenzék matadorai ezen ép oly meghatározó, mint nemes tényekben, mint alkalmat arra, hogy gróf Szapáryt támadják, vagy még inkább, hogy végre valahára ismét üres miniszteri zsöllyét találjanak maguk előtt! „A Hentzy-szobrát akarják megkoszoruzni”, hangzik a csatakiáltás, minek következtében a szélső-baloldal gyűlést tart, az ellenzéki organumok pedig biztosra veszik a gróf Szapáry Gyula bukását.

Az ellenzéken sokkal több okos ember van, mintsem hogy azt mondhatnók rólok, hogy „nem tudják mit cselekesznek”, amikor a legjobb szán-

déket ily módon gyanúsítják s a legtisztább rendkezelést így meg-hiusítani igyekeznek. Tudják ők mit cselekesznek s csupán egy határozot-tan ellenzéki organum, a „Budapesti Hirlap” rendelkezik annyi őszinteség-gel s van olyan helyzetben, hogy a magasztos momentumot átértse s ah-hoz helyesléssel járuljon. Épp így átértették azt a többiek is, de nékik a harmoniát megzavarni élet és léte-zés, ennél fogva igyekeznek a szen-vedélyek felizgatására, olcsó frázisaik egész fegyvertárával lépve elő.

Rágalmazva van a trón azzal, hogy a szabadságharcz ünneplésében forradalmat lát s azt perhorreskálja. A közös hadsereg által a régi honvédek sírjára helyezett koszoru a rágalmak-nak kész czáfolata.

Rágalmazva van a nemzet, hogy a Kossuth-kultusszal illoyális érzelmeket köt össze s a nagy hazafi 90. születésnapjának megünneplésével egyuttal tüntet a dynastia ellen s a koronázás jubileumárak ünnepeit akarja ellen-súlyozni. A régi honvédeknek a le-győzöttnek szent györgytéri szobrára helyezendő koszoruja azonban azt a rágalmazó felfogást is megszünteti.

Ugy az Ivánka Imre, a honvéd-szobor bizottság elnökének kommentáló levele, mint a „Bud. Corr.” félhivatalos jellegű magyarázata sem említi a Hentzy-nevet. Jele annak, hogy akár az elesett osztrák katonák sírjainak megkoszoruzása akár más

viszonzás megfelel volna a honvéd-szobor bizottság intenczióinak, ők a Hentzy-névhez nem ragaszkodnak úgy, mint a támadók a frázisaikhoz; jete ez továbbá annak is, hogy itt nem provokálnak izgalmak, nem profa-nálnak érzelmek; itt egyszerű vi-szonzásról van szó s csak is arról, hogy a nemzet és uralkodó közt helyreállott egyetértés még világo-sabbá tétessék és jelképileg újra kife-jeztessék. Bizony maga magát koszoruzza meg az a régi honvéd, a midőn a legyőzött ellen-fél szobrára koszorut helyez, mond-ván: „Ezt az embert jogos harcban letiportam s most megbocsátok neki, az én uram királyom szeretetéért!” Mhez kell önmegtartóztatás, hogy ne használ-juk a megalázkodás kifejezését: A győztesnek ahhoz, hogy nagylelkűen viselkedjék, vagy pedig a legyőzöttnek, a harcokban megvert sereg képviselőinek ahhoz, hogy legyőzőik dicsőí-téséhez járuljanak koszorujokkal?

Az ellenzék azonban minden áron kormányt akar buktatni. Nagy volt a lárma akkor, a mikor a „Heeres-Zeitung” oly otromba módon ítélte meg a Kossuth-ünnepeket, a had-sereg nézeteinek tolmácsolását látták abban s ugyancsak a riadozó és tolongó alpáriak tették miatta felelőssé a kormányt. Ime, a kormány-nak s a sokat szidalmazott Szapáry grófnak volt annyi hazafias bátorsága,

A „TORONTÁL” TÁRCZÁJA.

Napi hír.

— Irta: Jacques Madeleine. —

A szombatról vasárnapra virradó éjjel B. gróf egy kissé fáradtan ért haza a kártya-asztal mellől. A kövér bárónak átkozott szerencsése volt; egyre nyert; minden be-ütött neki. Mikor a kövér báró az aranyo-kat összesöpörve hanyagul dugta zsebre a nyereményt, lassan felemelkedett, a dohányzó szobába ment és szivarra gyújtott. Majd ismét a játék szobába ment, a hol a játék meglehetősen meglanyhult a távolléte kö-vetkeztében. Egy-egy parthie iránt érdek-lődést mutatott, két-három aranyat tett hébe korba egy egy kártyára, melyek arány-talanul megszaporodva kerültek vissza hozzá. Távozni is készült, de meggondolta magát és minthogy nem kapott partnert — a bankot vállalta el. És újra megszédte magát. Töméntelen összeget nyert, minek következtében B. gróf kedvetlenül és lehan-golva hagyta el a klubbot.

Mikor B. gróf az utcára ért, meglepetve vette észre, hogy már hajnalodik. A friss levegő körül lengte forró homlokát és meg-borzongatta fázós tagjait.

Idegesen gombolta be felső kabátját; de nemsokára felüdült és magához jött, vidám lépésekben kezdett haladni és pálcáját játszva forgatta ujjai között. Ugy négy óra

lehetett. A város éledni kezdett, a lámpák egymásután aludtak el és az utcák sarkain kávé s nénikék ütötték fel sátraikat. A Tuillériák mögött ezüst fehér sáv tünt fel a láthatáron, hűvös szél kerekedett egyszerre a folyó feől, mely nyugodtan hömpölygött, magába temetve egy újabb éjnek titkait, öngyilkosok, szerencsétlenek és gonoszte-vők lelkét. A gróf feljebb hajtott a kabátja gallérját és sietett. Nemsokára haza is ért.

Szobájának meleg, zárt levegője olyan nehezen nyomódott rá, a friss, üde külső levegő után. Egész lehangelődött, a szive elszorult és a fejére valami homályos fátyol borult. Előszobájában meglepetés várta. — Inasa nem hevert a megszokott helyen, az ajtó mögötti padon. A gázláng ugyan siste-regve égett, mint rendesen, de a pad üres volt.

— Különös — mormogá a gróf — a ficzkó rendesen itt szokott lenni. Mi történ-hetett az éjjel? Pedig olyan fáradt vagyok, hogy nincs erőm a levetkezéshez.

Hálószobájába lépett és hogy fauteuilbe rogyott, majd gyufát keresett, de hiába, hát félre huzta a függönyöket. De a szegényes reggeli szürkület olyan nyomasztó szinese-t adott a szobának. Megborzongott és visszaereszté a függönyöket. Két gyertyát gyújtott.

A szobában rend volt. Inasa, ha hiány-zott is, de rendesen elkészített mindent, ágyat, vizet, gyertyát, papucsokat, éjjeli toiletjeit stb.

A gróf mosolygott.

— Legalább szolt volna vagy engedel-met kért volna a távozásra . . .

A karos gyertyatartót egy japáni aszta-lkára tette és mikor a kandalló párkányán egy levelet pillantott meg, székbe veté magát, hogy elolvassa.

— Lássuk! És megnyomta a villanyos csengettyü gombját.

Az inaszoba ablakán a nap csak gyen-gén hatolt be és egy borzalmas képet vilá-gított meg. Az inas kidülledt szemekkel, kilógó nyelvvel és megkékült arczzal ült egy széken, nyakába mélyen belevágódott a kötél, melylyel felakasztotta magát a tetőzet egyik lámpatartó karikájára. A kötél később — ugy látszik — engedett és a test le-suhant a székre, melyen állva követte el az öngyilkosságot. A szék véletlenül nem dült fel s a holttest olyan helyzetben ült ott, a minőben az urát szokta volt várni az előszoba padján, álmosan, szunditva egyet-egyet. Vörös mellény volt rajta, dult arca előzőleg ugy látszik ki volt csipve, mert haja pomádától fénylett, álla frissen, simára borotválva. A kép groteszk és csunya volt.

A csengettyü éktelen csörgést vitt vég-hez, de mozdulatlan és csöndes maradt minden. Aztán még egyszer csörömpölni kezdett a csengő, de oly élesen, hogy a velőkig hathatott! A test megmozdult, a szemek forogtak és vonaglottak a lábak

hogy a kényes ügyben jobb információkkal szolgált a koronának s a közös hadsereg intéző köreinek is volt annyi befolyása, hogy a közös hadsereget is megszalutáltassa az 1848/49-iki honvédek emlékszobra előtt. Az ellenzék azonban érzi, hogy az a kibékülés, mely az ünnepélyes aktus után létrejönne, néki halálos betegség, azért hát izgat és lármázik. Hol Kossuth dicsőségével, hol a Hentzy emlékével, de nekik törniök kell a kormány ellen s törekedniök a kormányzás felé s mily sikerrel? Azt majd megmutatja a nemzet józan és méltányos közérzete.

A delegációkból. A magyar delegáció szombaton délelőtt Tisza Lajos gróf elnöklete alatt teljes ülést tartott a napirend megállapítása végett. A legközelebbi ülést kedden d. e. 10 órákor tartják meg, a jelentések beterjesztése végett. A szerdán d. e. 10 órákor tartandó teljes ülésen a külügyi albizottság jelentését tárgyalják.

A képviselőház közig.-bizottsága gróf Tisza Lajos elnöklete alatt tartott ülésében tárgyalás alá vette a törvényhatóságokról szóló 1846. XXI. t. cz. némely rendelkezési végrehajtásának függőben tartásáról szóló törvényjavaslatot, melyet Perczel Dezső előadó rövid indokolással elfogadásra ajánlott, utalván arra, hogy a javaslat célja az, miként a törvényhatósági bizottsági tagok választása továbbra is a régi alapon történjék s az 1886. XXI. törvény-cikknek ide vonatkozó s a választó kerületek új beosztását illető újításai ne alkalmazásnak. — Gr. Szapáry miniszterelnök kiemeli azokat az indokokat, melyek czélszerűtlennek tünhetnek fel a hét évről hat évre való választásnak ez idő szerint való megváltoztatását. — Holló Lajos hozzájárul a javaslatához, érdemileg is azt tartván, hogy a tíz évre való választás rendkívül hosszú az összkormányzatnál. — A bizottság általánosságban s rövid vita után érdemleges módosítás nélkül részleteiben is elfogadta a tvjavaslatot. — Több vármegyének a képviselőházhoz intézett felirata a megyei tisztviselői fizetések javítása iránt a belügyminiszternek adatván ki, az ülés véget ért.

és kezek, mintha a szegény inas engedelmet kért volna, hogy nem jöhet. Tehát még élt.

A gróf éppen készen volt a levél olvasással. Egy meghívó volt valami mulatságra.

— Eh, elég volt már ezekből! — dörögte a gróf.

S bosszusan gondolt nagy veszteségére, nemkülönben a báró átkozott csunya szerencséjére. Majd inasának távolléte bántotta, még mindig nem jön az a fickó. Valószínűleg lumpolt a haszontalan. Felkelt, levette frakját.

— Holnap elcsapom... Nagy nehezen kigombolta magas gallérját. Majd hirtelen homlokára csapott!

— Az ördögbe! Ea az a karperecz, a mit Lilinek ígértem! Csak legalább reggelre megjönne az a fickó! Épp akkor hiányosnak, ha szükség van rájuk.

És még egyszer megnyomta a csengettyűt.

A harmadik hosszú csengetésre a széken ülő test elveszté az egyensúlyt, a földre esett. A kötél megfeszült és a szegény öngyilkos utolsó vonaglott, aztán elnyugodott.

A gróf nagynehezen lehusta maga a csipőit és lefeküdt.

A budai honvéd-szobor emlék leleplezésének ünnepélyéről megemlékeztünk távirati rovatunkban. A honvédszobor leleplezés programja 1892. nov. 2-án a következő:

10 órákor: Gyászmise.
10 óra 45 percz: Szónoklat és leleplezés
A főhadtestparancsnok és az 1848/9. honvéd-központi választmány elnöke egyidejűleg teszik le koszorúikat a szobor elé
A diszszázadok megadják a diszlovéseket.
A dalárda éneki a Hymnuszt.
A szoborbizottság átadja a fő- és székvárosnak és ez átveszi a szobrot.

A vendégek és az 1848/9. honvédek a Szt.-György utcán át, a diszszázadok és a dalárda a színház-utcán át vonulnak a Szt.-György térre és állást foglalnak.

A dalárda éneki a királyhymnuszt.
A szoborbizottság elnöke és a főhadtestparancsnok a szobor elé teszik — egyidejűleg — koszorúikat.
A diszszázadok megadják a diszlovéseket.
A vendégek távoznak.

Az 1848/9. honvédek a szarvas-téren át vonulnak a régi tabáni temetőbe, s a Névtelen hősök sírjára koszorút tesznek.

A sajtó nézetei e tárgyban eltérők. A budai honvédszobor leleplezésének programjából s az ezzel összekapcsolt kiegészítődési ünnepéről a „Pesti Napló“, „Egyetértés“ és „Magyar Hirlap“ kedvezőtlenül nyilatkoznak, ellenben igen szépen irnak a tervezett ünnepélyről a „Budapesti Hirlap“ szombati száma, a „Nemzet“, „Pesti Hirlap“, „Magyar Ujság“ és a „Pester Lloyd“. A „Budapesti Hirlap“ szerint az okmányok oly elhatározásról és oly szándékról adnak hírt, melynél jobban semmi sem jellemzi a jelen időt, a jelen idő szellemét, azt a változást az elmékben, mely immár eddig hozzáférhetetlen körökbe is becsapott. Nagy örömmel fogadja a tervet, kibékülésnek tekinti az osztrák hadsereg és a magyar nemzet között és áldást kíván e lépésre. Természetesnek találja Hentzy szobrának a honvédek által való megkoszoruzását és az egész dolgot érdemül tudja be Szapárynak, mert az egész dolog csak az ő befolyása, az ő szerencsés munkája.

A bécsi lapok rokonszenvesen fogadják a Hentzy-szobor megkoszoruzását.

Változás a főispáni karban. A hivatalos lap mai száma a következő királyi kéziratot közli: A király Darvas Imre Abauj-Torna vármegye és Kassa sz. kir. város főispánját, ezen állásától, tett szolgálatai teljes elismerése mellett, saját kérelmére felmentette, s helyébe Péchy Zsigmond Sárosvármegye alispánját Abauj-Torna vármegye és Kassa sz. kir. város főispánjává kinevezte.

Szegény magyar színészet!

Nagy-Becskerek, október 17.

A kik szombaton a „Madarász“ dallamos áriáiban gyönyörködtek, aligha sejtették, milyen kínos jelenet játszódott le a közben a színpalak mögött.

Elmondjuk az egészet minden leleplezés és takargatás nélkül, ámbár végtelenül szégyeljük, hogy ma, a magyar haza közel ezredéves fennállása után, történhetett nálunk ilyen dolog.

Nagybecskerek városa mint olyan nem Maeczenas-város. Nincs pénze arra, hogy az irodalmat vagy művészetet segítse és istápolja. Sőt mi több, a város a színészetel egyik-másik évben egészen jó üzletet csinál, mert a minden előadás után befolyó bérösszeg néha többet jövedelmez, mint a mennyit a hét év előtt 32 ezer forint költséggel neveléses módon „restaurált“ színház annuitása kitesz.

A városnak ezen pénzügyi szempontjai ellen eddig nem volt soha kifogásunk. Egyrészt azért, mert a város csakugyan szegény és adófizető polgárai alig győzik a sokféle adót és a majdnem hihetetlen magasságot elért pótdót fizetni; másrészt pedig azért, mert az őszi szezonban eddig nem volt magyar színházunk.

Hanem másról van most szó.

A jelenleg itt időző magyar társulat igazgatója a kezdet nehézségeivel küzdve, néhány napig nem fizette be a városi pénztárba a megállapított 11 frnyi bért. S imeszombaton este megjelenik a városi végrehajtó egy Dimitrievics tanácsnok által aláírt rendelettel és lefoglalja az egész esti bevételt, tekintet nélkül arra, hogy ezen összeg többet tesz ki, mint amennyivel az igazgatóság a városnak tartozik. Hiába kér, rimánkodik az igazgató: hogy legalább annyit hagyjon a pénztárban, amennyit a napi költség kiteszen. A végrehajtó kérelmetlenül teljesíti kötelességét, míg végre közbelép egy harmadik, akinek felelősségére a végrehajtó a napi költségek fedezésére 50 frtot átad az igazgatónak.

Ez a száraz tényállás, ehhez kommentár aligha kell, mert hiszen mindenki, a ki Nagybecskerek város eljárási tanácsosának a magyar színészet iránti hő érzelmeit ismeri, magától rá fog jönni arra, ha valjon az elrendelt végrehajtásnál a város követelésének veszélyeztetésétől való félelem, vagy a magyar színészet, a magyar szó iránti szeretet játszott-e a főszerepet.

De van a dolognak egy másik, sokkal fontosabb oldala is, és ez az, hogy valjon jogosítva van-e a városi tanácsos ur közigazgatási uton, adók módjára hajtani be a város bérkövetéseit, és hogy valjon jogosítva van-e a végrehajtást határtalan összegig, az egész esti jövedelemre vezetni akkor, mikor tudott dolog, hogy ez a jövedelem készpénzbeli. Mi azt hisszük, hogy mind a két eset hivatalos hatalommal való visszaélés ismérveit hordja magán, mert míg egyrészt a színházi bér nem képez oly követelést, melyet adók módjára behajtani lehetne, addig készpénz lefoglalásánál meg kell határozni pontosan azt az összeget, mely végrehajtás alá vonható. Tudtunkkal a színigazgató ellen sem a rendes, sem a bagatell bíróság előtt az eljárás megindítva sem volt és a végrehajtó a mintegy 100 frt követelésért több mint 200 frt jövedelmet vitt erőhatalommal el.

Nem kérünk a magyar színészet, a magyar szó üldözéséért külső oltalmat, mint minőt bármely más körülmények között kérhetnénk, de méltán emelhetjük föl szavunkat és méltán kérhetjük az illetékes hatóságokat, hogy vessenek gátat a városi tanácsnok önkénykedésének és torolják meg tulkapásait, mintegy bizonyosságul annak, hogy egy szegény színigazgatóval szemben sem szabad a törvény tisztelotét elfelejteni!

HIREK.

— Tallán Béla. Mint a hivatalos lap szombati számából értesülünk, Ó Felsőge a belügyminiszterium előterjesztésére Tallán Bélát, Somogyvármegye főispánját — e minőségben teljesített buzgó szolgálatai teljes elismerése és Somogyvármegye főispáni állásától való felmentése mellett — Békés és Csongrád vármegyék főispánjává kinevezte. Ugyanakkor a belügyminiszte-

rium v
a Béke
változ
tén ur
lag sz
végett
megye
mányb
jének
megye
ispánj
körökb
szenvé
élénk
Ad mu
— T

Az az
megje
revolve
sen fo
tésével
gálatl
tartózk
meg ak
Ugyana
lapnak
nyilván
lappal
akarunk
kik a C
selték,
még a
mot kep
ták el a
lyen teg
sen felm
ges emb
mely kü
indokok
tert, má

— B
gatóság
tessé k
Tábor
tegnap
lakomat
nem tel
tisztika
pénzügy
hatásos
érdemei
jedt ism
ságos
állott
odaadás
évben
küzdő
kivalóan
szeretete
donajva
gon és
pelt a t
hálásan
tevéken
indultak
társainak
baráti
debber
szerül.
zene és
fűszerez
hangulat
éjjeli ór

— K
hatjuk
óhajtott
a napok
most m
hitünk,
becskere
terén eg
fűtött sz
fűt mel
heti meg

rium vezetésével megbízott miniszterelnök, a Bekésvármegye főispáni állásában történt változás folytán, az ezen vármegye területén uralgott munkásmozgalmokból kifolyólag szükséges intézkedések megtehetése végett, Tallián főispánt a nevezett vármegye területére kivételes hatalommal kormánybiztossá nevezte ki. Megyénk szülöttjének ezen újból való kitüntetése Torontál-megyében, melynek hosszabb időn át alispánja volt a mint ilyen a legszélesebb körökben nyerte meg a lakosság rokonszenvét és tiszteletét, bizonyára mindenféle élénk örömet és meglepedést fog kelteni Ad multos annos!

— **Támadások a polgármester ellen.** Az az undorító hajszja, melyet a helyben megjelenő „Südongarischer Grenzboten“ cz. revolverlap a polgármester ellen rendszeresen folytat, sem a szerkesztőnek feljelentésével, sem az alispán által elrendelt vizsgálattal nem ért véget. Mi elejétől fogva tartózkodtunk ez ügyben állást foglalni, meg akarván várni — mit derít ki a vizsgálat. Ugyanaz lett volna kötelessége a nevezett lapnak is. Nem tartjuk érdemesnek ezen a nyilvánosság szigorú kizárásával megjelenő lappal polemikába bocsátkozni, csak annyit akarunk konstatálni, hogy meg azok is, a kik a Grenzboten azelőtti támadásait helyeselték, a tegnapi megjelent cikk után, mely még a revolver-zsurnalisztikában is unikumot képez — még azok is undorral dobták el a tegnapi számot. Az a hang, melyen tegnap a polgármestert támadja, teljesen felment bennünket és minden tisztességes embert attól, hogy e lappal szemben, mely köztudomás szerint tisztán, személyes indokokból hajszolja Krsatics polgármestert, más hangot használjunk.

— **Bucusu-estély.** Az itteni pénzügyigazgatóság tisztikara, a pénzügyigazgató-helyettesé kinevezett és Beregszászra távozó Tábor Péter pénzügyi titkár tiszteletére tegnap este a kaszinó kis termében bucsulakomat rendezett. Ennek folyamán a majdnem teljes számban megjelent tekintélyes tisztikar főnöke Talapkovics Vazul pénzügyigazgató osztatlan tetszés között határos beszédben emlékezett meg a távozó érdemeiről, ki mint sok képességei, kiterjedt ismeretekkel bíró s tiszta jellemű igazságos hivatalnok mindenkor mintaképül állott társai előtt, ki vasszorgalmával és odaadásteljes ügybuzgalmával az itten 1889 évben felállott és a kezdett nehézségeivel küzdő igazgatóság ügyeinek rendezésében kiválóan vett részt és a ki kartársainak szeretetét és becsülését nemes egyéni tulajdonaival kivívta és megőrizte. Meleg hangon és meghatóttan köszönte meg az ünnepeket a tisztársai részéről jött lelkes óvációt, halásan emlékezett meg előjáróiról, kik tevékenységét figyelemre méltatták, és megindultan fejezte ki fájdalomát, hogy kartársainak köréből, kiknek iránta tanusított baráti jóindulatait mindenkor leggyöngédebben ápolni ügykezett, távozni kényszerül. A vidám estélyen, melyet cigányzene és számos lelkes tósztt között táncz is fűszerezett, fesztelen kedély és emelkedett hangulat uralkodott, melynek csak a késő éjjeli órák vetettek véget.

— **Készítik a telefont.** Örömmel adhatjuk hírül olvasóinknak, hogy a rég óhajtott és rég várt telefon-hálózat építését a napokban megkezdték s a munkálatok most már serényen haladnak előre. Erős hitünk, hogy a mire a tél beköszönt, Nagybecskerek ismét előbbre lesz a civilizáció terén egy lépéssel s a telefonozó publikum fűtött szobából, barátságosan kavargó pipa füst mellett végezheti el dolgát, úgy beszélheti meg a nap eseményeit a legtávolabb

lakó ismerősével is, a nélkül, hogy csak egy lépést is kellene tennie. Előfizetők, mint értesülünk, még egyre jelentkeznek s valószínű, hogy a közlekedés megnyitása után számuk még csak szaporodni fog. Annál csodálatosabbnak és hihetlenebbnek találjuk azt a hírt, melyet a kereskedők köréből panaszkepen veszünk, hogy máig sem a nagy-kikinda nagybecskereki vasutársaság, sem a dunagőzhajózási társaság ügynöksége nem léptek be a telefonhálózat előfizetői közé. A kereskedő világ bizonyára joggal venné szokon, hogy két ilyen hatalmas és finanziaális tekintetekben virágzó társaság ennyi közönyt tanusít a kereskedők érdekei iránt, a melyek elvégre is a társaságok érdekei is Másfelől ez a tény azt is bizonyítaná, hogy a nevezett társaságok a város fejlődését sem igen viselik szívükön. Hisz szük egyébként, hogy a társaság ez elhatározása nem végleges s hogy mielőbb be fogják látni a szükségét annak, hogy a telefon prenumeránsai közé álljanak.

— **Az első kolera-élet Nagybecskerekben.** Ma délelőtt fordult elő városunkban az első kolera-élet de az sem valami olyan veszélyes, mint sokan terjesztették és még többen elhitték. Az eset a következő: Egy Szeligrad nevű idősebb földműves ember ma kolera-tünetek között megbetegedett. Weiterschan v. orvos azonnal értesítette Piechl és Haidegger orvosokat, kik a beteget alaposan megvizsgálták és a következő orvosi véleményt adták: Daczára annak, hogy a jelen esetben egy üdült bélhurutban szenvedő ember betegedett meg súlyosan, mégis tekintettel arra, hogy a beteg egy Turn Szeverinből érkező rokonával, ki hajós legény, sűrűn érintkezett, az eset gyanusnak mondható; annál is inkább, mivel a kolera nem észak felől, hanem az Aldunáról hozták be, a mit Titel és Szeged bizonyítanak legjobban. Az orvosok a városkapitánnyal egyetemben azonnal intézkedtek, hogy a beteg külön elkülönítessék és egyéb óvintézkedések a legzigorubbán keresztülvitessenek. A nagyközönségnek ezen esetből kifolyólag pedig kettőt ajánlunk: 1. Közlekedjenek minél kevesebbet olyan emberekkel, kik az Aldunáról jönnek és 2. legyenek óvatosak a folyóvíz ivásában.

— **A verseczi magyarnyelvterjesztő egyesület buzgó tevékenységét fejt ki társadalmi téren is.** Mint onnan írják, e hó 12-én sikerült tánczestélyt rendezett ezen egyesület, melynek bevezetőjét hangverseny és szavallatok képezték. Szépen zongoráztak Hirschl Kornélia k. a. és Osztoics Ivan, Wallandtné és Keleti Sarolta egy duett előadásával arattak sikert, D a u n Otto zenetanár kifogástalanul játszott néhány darabot harmoniumon C s v a c h Gyula és Sz á v i t s Irma k. a. pedig kitűnő énekükkel hatottak. A legnagyobb tetszést azonban a szép Schlemmer Stefania pompás szavallata aratta, ki Eötvös ismert „Vár és kunyhó“ című költeményét szavallta el remekül. A hangverseny után hajnalig tánczoltak.

— **Megyei zsurnalisztika.** A Nagy-Kikindán Kiss Károly dr. szerkesztésében és kiadásában megjelenő „Felső Torontál“, mint értesülünk, már a legközelebbi jövőben politikai lappá alakul át, s továbbra is hetenként háromszor fog megjelenni. A hír bizonyára örömdetes és

élénk bizonyossága a nagykikindai magyar sajtó izmosodásának. Ugyancsak Nagy-Kikindán a jövő hétfőtől kezdve egy új német lap is indul meg, „Nagy-Kikinda er Reform“ czim alatt, melyet Illmer Károly fog szerkeszteni „Glasznik“ czim alatt egy új szerb lap is indult meg, szintén Nagy-Kikindán, Milenkovic István szerkesztésében.

— **Öngyilkos huszár.** Nagy-Kikindán, mint a „F. T.“ írja, Nagy Mihály huszár-ujonc z. hó 11-én a robogó vonat elé vetette magát, mely szerencsére csak egyik karját szakította le. Eszmeletlen állapotban találták fel a szerencsétlen huszár gyereket, csaknem elvérezve. Az ujoncot aztán a Károly Lajos kaszánya parancsnoksága a temesvári katonai kórházba szállíttatta. Alig öt napja ette a szegény fiú a császár kenyérét, már is annyira meglegelte, hogy inkább az élettől akart megválni, mint tovább katonáskodni. Azt beszélik, hogy a szegény fiúval mindjárt embertelenül bántak s hogy megverték. Persze ilyen bevezetés mellett nem tapasztalta a katonai életben, hogy: „szép élet a huszár élet“. Így azután érthető, miért akart még élete árán is attól megválni.

— **Szent-Huberten** mint értesülünk új iskolát építenek. Az építést Köppinger János vállalta el 3084 frtért.

— **Van tokaji bor?** A „Nemzet“ kapja a következő sorokat, melyek minél általánosabb megősmérése fölöttébb kívánatos: „A napokban beutaztam Tokaj-hegyalja vidékét és örömmel tapasztaltam, hogy daczára a filloxera pusztításainak legalább tízezer hektoliter, még pedig kitűnő minőségű tokaji bort fognak szüretelni. A régebbi pincékben hevert bornak készlete bőven megvan 140,000 hektoliter. Maga Tokaj városa is nagyon jó szüretnek örvendhet az idén, termése 3000 hektoliterre tehető, mely minőségre is a lehető legjobb. A filloxerától a szőlőtermelők tényleg sokat szenvedtek, különösen az előző években s e miatt eleget panaszkodtak is, a mire kétségkívül volt okuk; csak hogy ez a sok panasz azt eredményezte, hogy most, a mikor volna kitűnő bor, bőven s jutányosan, akkorra a sok panaszkodástól elriadtak a vásárlók és nincs a világ legnagyobb szerű borának vevője. Lehetetlen pedig, hogy a fogyasztó és kereskedő közönség a legnagyobb örömmel ne fogadja ebben a filloxerás időben azt, hogy van tokaji bor bőven, kiváló minőségű és rendkívüli olcsó is!

— **A meggazdagodás titka.** Egy gyermek sorsa iránt aggódó anya nemrég ezt kérdezte Rothschild bárótól:

— Mondja csak, báró ur, hogyan lehetne gazdag ember az én fiamból?

— Asszonyom, — válaszolta mosolyogva a nagy pénzügyi kapacitás — a meggazdagodásnak számtalan útja van. Meg lehet gazdagodni mindenféle iparból, még a szivarvégek összeszedéséből is; csak az a fő, hogy sokat kell összeszedni...

— **Hogyan maradunk szépek és fiatalok?** A ifjúsággal együtt eltűnik a szép sima rózsaszínű bőrbaja is; az arcbőr beteges sárgává válik s mindama ezernyi szer, melyet a kozmetika előállítani bír, sem képes többé annak régi üdőségét visszavarázsolni.

Igaz ugyan, hogy számos fajú arcfestő és poudre van forgalomban, de ezek színe vagy természetellenesen tulkvívó, vagy könnyen lehel, avagy pedig nem vagyunk azal sem tisztában, hogy e szerekek az arcnak tulajdonképen mely részeit dörzsöljük be, szóval ritka az eset, hogy egy természetesen festett arczot láthatunk, mert legtöbbször a művészet nyoma az első pillanatra nyilvánvalóvá válik s a guny tárgyává válunk a helyett, hogy arczunk szépségét visszanyerni sikerült volna.

Rendkívül természetellenes, sőt ugyszólván visszataszító a fehér poudreval tulvastagon bekent arcz, a mint azt — sajnos — lépten-nyomon látni, mi bennünket folvtonosan a csirkuszok Pierottjainak festett ábrázatjára emlékeztet.

A természetes üdőségű arcz rendszerint gyengén rózsás árnyalatú, a mit teljes bizonyossággal csak abban az esetben lehet az arczon előidézni, ha alábbi tanácsaim a lehető legpontosabban betartatnak.

Szerem a legártatlanabb és legártatlanabb piros festék, a mely az arcon nemcsak hogy természetellenesen nem tűnik fel és le nem hullik, de sőt egész napon által az arcnak a legcsudalatosabb üde színt biztosítja.

Alkalmazása a következőképp történik: a festék körülbelül fél decziliter rózsavízben feloldandó és egy üvegcseben lezárva tartandó.

Reggel az arc jól megmosandó, a lezárt üveg tartalma féláradandó s azután abból pár cseppet egy darabka gyapotszövetre (avult serviette, vagy törülköző) öntve, azzal arczunkat szép lágyan dörzsöljük be.

I. Közvetlen a szemek alatt, a mi az arczot feltűnően fiatalítja.

II. Az arczot lágyan dörzsölve egész a halántékkig úgy azonban, hogy a szín mindinkább elmosódjék.

III. A fülek szintén egy kevésbé bepirosítandók; ezen önszépítés rövid gyakorlat után mindenkinek bámulatraméltó módon sikerülni fog.

Ezek után a tükörbe tekintünk, ha vajjon a piros szín nem e tul feltűnő, avagy nem rendszertelenül kenetett-e fel, a mely esetben a feltűnő piros helyet egy megnedvesített kendővel addig dörzsöljük, míg az az óhajtott színt nem adja. Ezek után az egész arczot egy e célra alkalmas és rózsá poudreba mártott pamacsosra vonjuk be a lehető legfinomabban, ezután újból a tükör elé állunk arról meggyőződni, hogy vajjon a szempillákon avagy szemöldököm nem marad-e tul sok poudre, a mely esetben az említett helyeket egy fehér gyapotkendővel (avult serviette vagy törülköző) kíméletesen a poudretől megtisztítjuk; így érhető el az, hogy az arcz üdévé és fiatalá válik, a mely a maga természetességében, a világnak semmi nemü poudre-jével elérhető soha sem lenne.

A fenti művészet természetesség dolgában a leg-erősebb kritikát is kiállja, csodálatosan széppé válnak anélkül, hogy attól kellemé tartanunk, hogy eme ártatlan szer arczbőrünket csak a legcsékélyebb mértékben is megtámadná, sőt ellenkezőleg a folytonos használat által a bőr mindinkább lágyul és üdévé válik.

A festék és poudre ára 2 frt 50 kr.

Kivánatra valódi gyapot-poudre pamacsokat is küldök darabonként 50 kr-ért, valamint másutt ily minőségben sehol sem kapható valódi török bőrnemítő rózsavizet, üvegenként 60 kr-ért.

Ezenkívül bármely felvilágosítás megadására magamat készen kijelentve, ajánlom mindenkor készletben álló festék és poudremat, valamint török módszer szerint készített saját különleges rózsavizemet és gyapot poudre-pamacsomat.

Minden megrendelés 3-4 nap alatt a legpontosabban eszközöltetik.

Takáts Anna,
Budapest, II. ker., Iskola-utca 6. sz. I. ajtó.

Színház.

Tegnapelőtt a „Madarász“ került színre, e szezonban másodszer. Legalább nem kellett, mint először, plagizálnunk egy másik operettet, kérdezve, hogy „Ádám, hol vagy?“ — mert a derék tyroli madarásznak ezuttal jó hangu s élvezhető játéku személyesítője volt, Róza a hegyi Kálmán IV. éves színképezdei növendék személyében. Előnyös megjelenésü ifju színész; játékában, sőt beszédében is a Vidor Pál ügyes megfigyeléséről tett tanuságot s ha nem fárasztják ki az előleges próbákkal, teljes hatással éneklí végig az operette szebbnél szebb énekszámait. Egyes számokat, különösen a belépő, a melylyel azonnal megkedveltette magát: igen csinosan énekelte, csak az „A ki Tirolban rózsát ad“ dalmával jártuk meg ezuttal is. Összement az kegyetlenül. Ez a nóta végzet-szerű ebben az idényben. A „Madarász“ énekmadarai azonban kitétek magukért s a szép hangok versenyéhez járultak még Sz Nagy Imre (Szaniszló) és különösen Kövessiné, kiknek kettős énekszámát („Vess csak rám egy pillantást“) a II. felvonásban viharos tapsok után megismételték. Sikkel játszott s jól érvényesítette csinos hangját E. Kovács Ilona (Mária), ki egy rendesen kihagyott dalmot énekelte el legszebben a II. felvonásban. Arról, hogy a jókedv sareptai korsója ki ne apadjon, gondoskodtak Oláh né, hatalmas Adelaidájával s rémitően kedves „és ő“ jével, továbbá Kövessi (Csörsz báró), a ki a jó komikusoknak oly tulajdonságát egyesíti magában, a melyek (mint Turgen-jew szerint a jótékonyág és a hála) ritkán találkoznak a vidéken: egyszerre tud diskkrét és mulatságos lenni. Az előadás többi része, leszámítva a karok némi ingadozását, jó

volt s e sorok írója, ki előtt évek során át ugyyszólván eldefilrozott már az egész hazai színészet, jó lélekkel állithatja, hogy a vidéken most egy színpadon sem lehet hallani annyi kellemes hangot, még pedig két jó primadonnát mutatós külsejű és csengő hangu tenorral, fejleszhető bari-tonhangot és kitűnő konikusokat egy-szerre, mint a miénk. Közönség szép számmal jelent meg s jól volt hangolva. (—)

„Pepita“, Hegyi Béla ezen legújabb operettettermék, tegnap került színre zsufolt ház előtt. A darab sujt-e nem új, mert az operette-közönség az utolsó évtizedek-ben elég spanyol kalandort, tánczosnő-és szerelmes dont látott a színpadokon. A zenéről még kevesebb elragadtatással tudunk szólni Tele van reminiscenciákkal és triviális részletekkel, chablonszerű indulók-kal, csak itt-ott hallunk egy dallamosabb áriát és egy jó kuplét. Annál jobbat mondhatunk az előadásról. Minthacsak egymás-sal versenyeztek volna a szereplők. Kövessiné a czimszerepet elragadó humor-al és pajkossággal játszotta Nem igen ismerünk nőt a magyar színpadon, kibem annyi természetes humor és közvetlenség volna mint ő benne. Énekszámait szép tö-mör hangjával kitűnően juttatta érvényre. Kövessi, don Gáspár, tegnap maga ma-gát mutta felül. Minden szava, minden mozdulata viharos derűtséget keltett. A „dejszen várhat“ kuplét pedig alig győzte ismételni. Kitűnő improvizációi mindig tetszésre számíthatnak, annyival inkább, mert Kövessi még a legnagyobb tetszés-ben sem felejtí el azt, hogy az igazi mű-vész nem a karzatnak, hanem a művelt közönségnek játszik. S tegnapi előadása arról győzött meg, hogy Kövessi csakugyan művész. E. Kovács Ilka igen szépen ját-szotta és énekelte az udvarhölgy hálátlan szerepét. Sz. Nagy Imre egy kis indisz-pozícióval küzdött, de azért sűrű tapsokat aratott első románca után. Kórus és zene-ka-r szépen haladnak, bár a zenekartól ke-vesebb ingadozást és több biztonságot le-hetne már követelni. A közönség kitűnően mulatott és sokat tapsolt a pompás előadás-nak, mely abbéli feltevésünket igazolta, hogy az operette előadásról előadásra jobb lesz.

Táviratok.

A képviselőház ülése.

(A honvéd-szobor leleplezésének ügye.)

Budapest, október 17. (A „Torontál“ eredeti távirata.) A képviselő-ház ma délelőtt tartott ülésén Bánffy Dezső elnök bemutatja a budai honvédszobor-bizottság a képviselőházhoz intézett meghívóját a november 2 iki leleplező-ünnepélyre.

Első felszólaló volt Eötvös Károly. Kijelenté, hogy már bejelentette fel-szólalását, mégis, miután a nevezett bizottság a házat formászerint meg-hívta, kéri az ügyet a holnapi ülés napirendjére kitűzni, a mikor szó-lani fog.

Ugron Gábor is hajlandó ez indítványhoz járulni s ha Eötvös indítványát elfogadják, holnap fog szólni.

Szapáry Gyula gróf miniszter-

elnök az indítványhoz hozzájárul, mire elnök a tárgyat a holnap déli 12 órakor kezdődő ülés napirendjére kitűzi.

Madarász József kéri még a házat, mondassék ki, hogy a szőnye-gen forgó tárgy befejeztéig más tár-gyat elővenni nem fognak.

A zsufolásig megtelt karzatok közön-sége ma — némi csalódások között oszlott el!

A Hentzy-szobor leleplezése.

Budapest, október 17. (A „Torontál“ eredeti távirata.) Az országos szabadelvűpárt mai értekezletén ta-nácskozni fognak a honvéd-szoborem-lék bizottságának a képviselőházhoz intézett meghívója tárgyában. A füg-getlenségi párt, a Hentzy-szobor megkoszoruzásának ellensúlyozásául, a Batthyány mauzoleumot szándéko-zik megkoszoruzni.

Válság a kormányban.

Budapest, október 17. (A „Torontál“ eredeti távirata.) Ó Felségének elnöklete alatt ma d. e. fontos mi-nisztertanács tartatott, melyen igen fontos belpolitikai kérdések ke-rültek a szonyegre. Egy hetilap ismét azt hírleli, hogy Szilágyi Dezső és dr. Wekerle Sándor miniszterek tárczájukat kötik álláspontjuk érvé-nyesüléséhez.

Besze János halála.

Budapest, október 17. (A „Torontál“ eredeti távirata.) Aradról táviratozzák, hogy Besze János ott meghalt. Besze Já-nos 1848-49-ben a nemzetőrök főparancs-noka és kormánybiztos volt, Debreczen városa akkor diszpolgárává is választotta meg. Hires népszónok volt s mint ilyen jóízű magyarságával s dörgegelmes hang-jával tünt ki. Tagja volt az 1861. és 1865-1868-iki országgyűlés alsó házában s a Deák-párti kormányok alatt magasabb pénz-ügyi tisztséget viselt. Nyu alomba vonulva, Aradon élt s ott a függetlenségi eszmék mellett buzgólkodott. A tipikus magyar alak halála széles körökben fog részvétet kelteni.

A kolera.

Budapest, október 17. (A „Torontál“ ered. távirata.) Tegnap éjféltől ma délig 21 megbetegedés és 5 halál-eset történt, a mi a járvány je-lentékeny emelkedését jelenti!

Titel, okt. 14. (A „Torontál“ eredeti távirata.) Tegnap reggeli 8 órától ma reggeli 8 óráig 3 újabb megbetegedés történt. Gyógykezelés alatt áll összesen 9 beteg. meghalt 2.

A főváros és a kiállítás.

Budapest, október 17. (A „Torontál“ eredeti távirata.) A főváros pénzügyi bizottsága indítványozza, hogy a fő- és székváros százezer forinttal járul a milleniumi kiállít-ás esetleges deficitjének fődözésére.

Gabna-árak.

Budapest, okt. 17. (A „Torontál“ eredeti távirata.) Ma 3000 méter-mázsza gabna kelt el teljes árukon.

REGÉNY-CSARNOK.

Az emberi fenevad.

(La bête humaine.)

Regény.

— Irta: Zola Emil. —

MÁSODIK FEJEZET.

(19-ik folytatás.)

De azért most még maradt, mert szeretne volna tudni, mi történt az alinspektorral az alprefekt ügyéből kifolyólag.

— Minden el van tehát intézve? kérde. És ön, Roubaud ur, meg van elégedve?

— Nagyon.

Pecqueux hunyorgatott hunczut szemével.

— Nincs tehát oka semmi aggódásra, ön biztos, hogy megnyeri a játszmát? . . . Nem? Ön ért engem? Oh, az én feleségem is sokat köszönhet neki.

Az alinspektor ezt a Grandmorin elnökre való emlékeztetést egy kérdéssel szakította ketté:

— Ön tehát utazik ma este?

— Igen, Lison helyre van hozva, éppen most helyezik vissza a sinekre . . . A mozdonyvezetőt várom, a ki éppen kiháználta már szabad idejét. Ön bizonyára ismeri Lantier Jacquesot? Ő földije önnök.

E pillanatban úgy látszott, hogy Roubaud gondolatai isten tudja hol járnak. Hanem hirtelen magához tért és mondá:

— Hogyan? Lantier Jacquesot, a mozdonyvezetőt? Természetes hogy ismerem. Tehát jó napot és jó utat. Itt ösmerkedkedtünk meg, Plassantban soha sem láttuk egymást, ő bizonyára ifjabb mint én . . . Az elmúlt ősszel egy kis szíveséget tett nőmnek, eljárt egy megbízatásban rokonánál Dieppeben Szorgalmas ember a mint beszélnek.

Többet beszélt a levegőbe, semmint kellett volna. Gyorsan tovább is ment.

— Vizontlátásra Pecqueux Látnom kell, nincs e itt valami baj.

Philoméne is megindul ekkor és lóchoz hasonló lépteivel troppolt tova, míg Pecqueux kezeit nadrágja sseibebe mélyesztve élvező arccsal bámulta az úde reggelt; az alinspektor azonban visszajött, miután a fűtő házba benézett. „Szemléje nagyon rövid ideig tartott“ vélekedék „Pecqueux“, szeretném tudni miért?

A mint Roubaud ismét a csarnokba lépett, éppen 9-et ütött az óra. A csarnok végére ment, hogy a podgyász szállítást megtekintse, a nélkül, hogy a mit megtaláltni vélt, megtalálta volna.

A különböző hivatalokat vizsla szemmel kutatta. Ez idő alatt a pályaudvar teljesen néptelen volt. Rajta kívül senki sem volt ott.

Ez a csönd idegessé tette őt. Érezte, hogy nyugtalansága percről-percra növekszik és úgy nézett ki, mint a ki el van készülve valami katasztrófára és annak kitörését türelmetlenül várja. Hidegvérűsége oda lett, nem tudta azt megőrizni.

Szemei nem tudtak elfordulni az óra lapjától. 9 óra, kilencz óra 5 perc. Szokása szerint 10 órakor kereste fel lakását. Ma azonban már most felment, mert Severinere gondolt, a ki bizonyára odafenn éppen olyan türelmetlenül várt, mint ő ide lenn.

A folyosón éppen ebben az időben nyitotta ki az ajtót Lebleu asszony Philoméne nének, a ki kalap nélkül, kezében a két tojással állt ott. Hanem a két nő sehogy sem akart bemenni és így Roubaud kénytelen volt vizsga tekintetei középette keresni fel lakását. A kulcs nála volt és sietett. Ennek daczára a két nő látta e pillanatnyi ajtónyílás alatt, hogy Severine ott ül az ebédlőben egy széken, leoreztett kezekkel, halaványan.

Lebleu asszony az ajtóban közelebb húzta magához Philoménet és elbeszélte neki, a mit ma reggel jókor látott: hogy minden valószínűség szerint nagyon rosszul ütött ki a dolog az alprefecttel. A továbbiakban Philoméne elmondotta, hogy éppen azért jött, mert szeretne ebben a tárgyban újságot hallani és mondani, mert ő is tud

valamit. Éppen az előbb hallotta az alinspektor szájából hogy jól végsődött. Most a két nő tűzbe jött. Így volt ez mindig, valahányszor összejöttek egy kis vég nélküli tracscsra.

— Megmosták a fejét édesem, erre tűzbe merném tenni a kezemet . . .

— Ah, édes asszonyom, ha őt mégsem bántanák!

A Lebleu asszony és Roubaudék közötti feszült viszonyt egy bizonyos lakáskérdés okozta. Az egész emelet a váró termek fölött tisztviselői lakásokul volt berendezve. A folyosó, igazi vendéglői folyosó, sárgára festett falával, felülről kapott világításával két szárnyra osztotta az emeletet; jobbra és balra szürke ajtók vezettek. Hanem pusztán csak a jobb oldalon fekvő lakásoknak voltak ablakai, melyek a fákkal beültetett állomástérre néztek; ezenkívül innen felséges kilátás nyílt Ingouillere; a baloldali lakások keskeny ablakai, melyek egyenesen a csarnok fedelére nyultak és csak piszkos, czinezett üvegei minden kilátást elzártak.

Az egyik rész lakói alig találhattak volna jobb mulatságot, mint gyönyörködni a fákban és a felséges tájékban, míg a másik rész akár meghalhatott az unalomtól s a piszkos látásától a homályos szobában. Elöl lakott az állomásfőnök, Moulin alinspektor és Lebleuék; hátul Roubaudék, a jegyelárusító nő, Guichon kisasszony; ezen kívül még három szoba volt, melyeket főtartottak az ellenőrző felügyelők számára. Megjegyzendő, hogy a két alinspektor mindig egymás mellett szokott lakni. Hogy most még is Lebleuék laktak Roubaudék mellett, az onnan volt, mert Roubaud özvegy, gyermektelen előde a lakását átengedte Lebleuéknek. A mint elköltözött, Roubaud visszakövetelte a lakást. Ez nem volt jogtalanság, de ettől a perctől kezdve a két család között megszárt a jó viszony. Severine visszahúzódott a nálánál 20 évvel idősebb szomszédnőtől, ki a mellett folyton beteges volt. Az első hadüzenet után a nyílt háboru csak akkor tört ki, midőn a két asszonyt Philoméne pletykái egymásra heczelték.

— Ezek ugyancsak kihasználták párisi utjokat és elsimitották az áthelyeséseket, kezdék újból. Biztosítottak engem, hogy az igazgatónak ezek hosszú levelet irtak, a hol a jószívűségére appelláltak.

Lebleu asszony égett a dühtől.

— A nyomorultak . . . Bizonyosan tudom, hogy a jegyelárusító kisasszonyt a maguk részére fogják vonni, mert 14 nap óta ez a nő engem alig köszönt . . . Ez egy savanyu gyümölcs . . . Hanem majd végezek én vele.

Leeresztette a hangját és lassan biztosított társát, hogy a kisasszonynak minden étellel összejövetele van az állomásfőnökkel. Ajtók éppen egymással szemben álltak. Dabadie ur volt az, a ki ennek a szöke leánynak, a ki azelőtt nevelőné volt, ezt az állást biztosította.

(Folytatása következik.)

Bérlet VÁROSI SZÍNHÁZ 13. szám.

Hétfőn, 1892. évi október hó 17. én.

A V A S G Y Á R O S.

Színmű 4 felvonásban, írta Ohnet György, fordította Fáy J. Béla. (Rendező Kövessi.)

Személyek:

Beaulieu marquisné	—	Csókané Julia
Claire, leánya	—	Bera Paula
Octave, fia	—	Fekete Pali
Bligny herceg, unokaöccse	—	Németh János
Préfont báró	—	Szerémfalvi Béla
Sophie, neje	—	Tajti Etel
Derblay Philippe	—	Szarvassi Sándor
Susanne, huga	—	Kiss Ilona
Moulinet, gazdag gyáros	—	Kövessi Albert
Athenais, leánya	—	E. Kovács Ilka
Bachelin, jegyző	—	Liptay Lajos
Serván, orvos	—	Szilágyi Aladár
Megyerfőnök	—	Pataky Szilárd
Gobert, gyármunkás	—	Vágó István
Pontac	—	Hernádi János
Egy munkás	—	Radnay György
Inas a marquisnénál	—	Tollagi Emil
Inas Derbylnál	—	Szokolay Kálmán

— Kezdeté pont 7 1/2 órakor este. —

VASUTI MENETREND.

Érvényes 1892 október 1-től.

Menetrend a Nagyikinda—nbecskerei vasutvonalon

Nagy-Kikinda—Nagy-Becskek.	3512	3514	3502
	v. v.	v. v.	sz. v.
	I.II.III. osztály		
Budapest ind.	6.30	8.25	2.35
Temesvár "	9.50	11.30	4.00
Nagy-Kikinda	3.05	4.05	7.20
Karlova	4.09	4.46	8.04
Beodra	4.28	4.57	8.13
Török-Becse—Aracs	5.36	5.36	9.02
Kumán	6.06	5.56	9.22
Melencze	6.40	6.15	9.48
Ellemér	7.09	6.34	10.01
Nagy-Becskek	7.33	6.51	10.15
Versecz	11.59	—	—
	érk.		

Nagy-Becskek—Nagy-Kikinda.	3501	3511	3513
	sz. v.	v. v.	v. v.
	I.II.III. osztály		
Nagy-Becskek . . . . . ind.	5.50	12.00	7.20
Ellemér	6.08	12.21	7.44
Melencze	6.30	12.51	8.06
Kumán	6.46	1.11	8.37
Török-Becse—Aracs	7.11	1.49	9.19
Beodra	7.45	2.29	10.04
Karlova	7.56	2.42	10.32
Nagy-Kikinda	8.36	3.30	11.13
	érk.		
Temesvár "	—	5.20	4.24
Budapest "	1.20	—	7.10

Menetrend a Torontál helyi érdekű vasutak vonalain

Versecz—Nagy-Becskek.	3647*	3601	3611
	v. v.	sz. v.	v. v.
	I.II.III. o.		
Versecz . . . . . ind.	—	—	12.00
Versecz-Rét	5.50	2.20	—
*Temes-Paulis	5.57	2.25	—
Bethlen-Tanya	6.03	2.32	—
*Szivattyutelep	6.11	2.42	—
*London-Tanya	6.22	2.55	—
Nagy-Margita	6.29	3.04	—
Zichyfalva	6.37	3.13	—
Györgyháza	6.49	3.25	—
Szécsénfalva	7.01	3.40	—
Ó-Lécz	7.16	3.57	—
Kanak	7.24	4.07	—
Bóka	7.33	4.19	—
Szécsány	7.49	4.38	—
	érk.	8.00	4.52
Párdány I. alul.			
Szécsány . . . . . ind.	4.01	8.10	5.07
Szárcsa	4.27	8.24	5.24
*Lajosmajor	4.41	8.37	5.37
*Pusztá-Kenderes	4.56	8.45	5.46
Lázárföld	5.01	8.51	5.57
Nagy-Becskek-Bégapart	5.32	9.15	6.31
Nagy-Becskek	—	—	6.35
Nagy-Kikinda	8.36	—	11.13
Budapest	1.20	—	7.10
Temesvár	—	—	4.24
	érk.		

Nagy-Becskek—Versecz.	3602	3612
	sz. v.	v. v.
	1., 2., 3. o.	
Budapest . . . . . ind.	6.30	—
Temesvár	9.50	—
Nagy-Becskek	8.15	—
Nagy-Becskek-Bégapart	8.22	4.10
Lázárföld	8.50	4.43
*Pusztá-Kenderes	8.56	4.51
*Lajosmajor	9.2	4.59
Szárcsa	9.16	5.23
Szécsány	9.29	5.38
Szécsány . . . . . ind.	9.44	5.53
Bóka	9.57	6.08
Kanak	10.14	6.24
Ó-Lécz	10.23	6.40
Szécsénfalva—Ráros—Istvánvölgy	10.32	6.57
Györgyháza	10.42	7.11
Zichyfalva	10.54	7.36
Nagy-Margita	11.09	7.55
*London-Tanya	11.18	8.04
*Szivattyutelep	11.26	8.13
Bethlen-Tanya	11.39	8.27
*Temes-Paulis	11.47	8.37
Versecz-Rét	11.55	8.46
Versecz	11.59	8.50
	érk.	
Temesvár "	3.16	—

Szécsány—Párdány.	3702	3712
	v. v.	v. v.
	II. III. o.	
Szécsány . . . . . ind.	9.34	5.48
Módos	9.56	6.15
*Fény	10.07	6.27
Párdány	10.18	6.39
	érk.	

Párdány—Szécsány.	3713	3711
	v. v.	v. v.
	II. III. o.	
Párdány . . . . . ind.	7.00	8.30
*Fény	7.13	4.03
Módos	7.27	4.18
Szécsány	7.50	4.41
	érk.	

Az éjjeli órák — esti 6 órától fogva reggeli 5 óra 59 perczig — a perczek számjegyeinek aláhuzása által (6.00—5.59) vannak megjelölve.

A *-gal jelzett állomásokon a vonat csak feltételelesen fel- vagy leszállás végett áll meg.

Felelős szerkesztő: Dr. Brájjer Lajos.
Főmunkatárs: Jurkovic Aladár.

H i r d e t é s e k.**Pleitz Fer. Pál****könyv- és könyomdája****Nagy-Becskereken**

Uri-utca 276-4. szám alatt

ajánlkozik mindennemű

nyomtatványok

gyors és izléses elkészítésére.

Nagy raktár

mindennemű

nyomtatványokból.